

Sanda Maria Dandu (Fifi), Constantin Răschitor (Nicky),
Cristina Deleanu (Muchi) și Dem. Rădulescu (Tiby)

Teatrul „Ion Vasilescu”

SICILIANA

de Aurel Baranga

Cei care protestaseră la premiera *Siciliei* de acum zece ani, invocând ridicele argumente pentru a demonstra neautenticitatea eroilor și a situațiilor („La noi nu există asemenea cazuri”) au tăcut, uitând sau nevoind să-și mai amintească de penibilele filipice îndreptate împotriva autorului, care însă, așa cum mărturisește, nu i-a putut uita și ne promite să scrie o *Urmare la Siciliana*, inspirată din evenimentele de atunci. Bineînțeles va fi tot o comedie. Cu mult acid. Nu e de neconceput ca să reediteze disputele aprige aflate la sursă. După cum e de așteptat ca, nevrind a se recunoaște în eroii viitoarei piese, foștii cusurii să prefere tăcerea, în locul clinchetului de tinichele. Până la acest de al doilea episod, ne este dat să asistăm la o nouă premieră cu vechea *Siciliană*. Am reținut încă o dată cu acest prilej atracția pe care o exercită teatrul lui Baranga asupra publicului. Reluare după o lungă serie de spectacole pe prima scenă a țării, actuala versiune scenică se bucură totuși, de săli arhipline, de un public extrem de receptiv. Și asta în timp ce cunoaștem destule exemple cu piese la care e necesară

intervenția tubului de oxigen chiar de la premieră pentru supraviețuire.

Interesul *Siciliei* ni se pare a fi rămas nealterat. Și astăzi sînt absolvenți de facultăți apatici, și astăzi înregistrăm încercări de dezertare, nepotism etc. Dacă se vorbește de o versiune întinerită atunci această întinerire trebuie s-o căutăm mai mult în distribuția nouă, decorul și punerea în scenă noi și mai puțin în text, care aduce, mi s-a părut, foarte puține modificări sau adăugiri.

În montarea tinerei regizoare Olimpia Arghir Varadi, farsa e simplă, deschisă, dar nu gândită nivelator, pe o linie exclusiv grotescă (cît de greu e să joci sau să te joci cu grotescul și cît de adesea și fără de talent se recurge la el, justificat sau nu). Există în spectacol satiră polemică și descalificatoare dar și o fărîmă de amărăciune, și un firicel de poezie (atunci cînd tinăra doctoriță sedusă mai întîi de cîntecul de sirenă al citadelei va descoperi în cele din urmă farmecul simfoniei pastorale, și se va decide să rămînă la țară, pentru a-și face datoria acolo unde este nevoie de ea).

Spectacolul are mișcare, atîta cîtă trebuie, cirilge fără exces și umor neîngroșat. Regizoarea se arată spontană și echilibrată în același timp, inventivă și sensibilă.

Scenografia (Olga Muțiu) e concepută decorativist și e construită din panouri cu motive florale sau abstracte, frumos colorate, care creează o ambianță plăcută, luminoasă. În actul doi, aceleași elemente de decor, schimbate într-un registru rustic, creează un cadru poetic. Costumele, poate cu unele intenții justificate satirizante, parte hippy, parte clovnești, sînt compuse caleidoscopice, cu pe-

țice dreptunghiulare înflorate. Ele au dezavantajul de a face ca unii actori să pară deghizați.

Dem. Rădulescu, în vedetă, obține, cu același rol de la premieră, rezultatele scontate. Intrarea sa în scenă — asemănătoare celei a unui redutabil luptător în arenă, puternic marcată, punând în umbră, acoperind, reducând la tăcere, pentru câteva clipe pe ceilalți parteneri. Sanda Maria Dandu (Fifi) joacă, lucid și echilibrat, o răzvrătire timidă la început și o euforie cumpătată la sfârșit. Bebe, interpretat de Stelian Cremeniciu este cam sumbru, de o tristețe cam în dezacord cu cheia spectacolului, iar Muchi (Cristina Deleanu) dezinvoltă, frenetică și smucită atât cât cere rolul. Dunea (Tache) și Dominic Stanca (Anton) fac cu un umor sec două bune compoziții, iar Constantin Rășchitor, ceva mai dezlănțuit, arată bune resurse comice în rolul Niki.

Ilie Rusu

Teatrul „George Bacovia” din Bacău

FĂRĂ CASCADORI

de Mircea Radu Iacoban

Nu este puțin să ai o intenție pozitivă. *Fără cascadori* tinde chiar ceva mai sus, enunțând o valoroasă orientare moralizatoare, pe o temă întotdeauna interesantă: aceea a raportului dintre acțiunile individuale și sancțiunea lor socială. Cu această intenție, impresionat de destinația cascadorilor, printr-o parabolă dramatică, Mircea Radu Iacoban își propune să inculpe procedeul unora, de a scoate castanele din foc cu minile altora. În acest scop, a izvodit o situație excepțională — un tragic accident rutier — față de care, acționând, urnează a se raporta fiecare personaj. Spectacolul demarează, într-adevăr, ca o demonstrație pe motivul enunțat, numai că desfășurarea ulterioară e mai puțin stringentă. Folosite de autor ca argumente, personajele nu depășesc nici un moment această condiție. Pentru a-și crea o oarecare consistență caracterologică, eroii piesei își explică gesturile cu un potop de cuvinte cu rost și fără, debitează polde, aparent semnificative, din autobiografiile lor, își administrează reciproc exemple cu îndoielnică oportunitate. În relațiilor lor din scenă vor licita valori insuficiente pentru a le urni din schematism și a le angrena într-un conflict edificator și plauzibil. Colaful de naïvități, de parade convenționale, de retorică prețioasă alăturată cabotinismului verbal

gros, spulberă încercările de tensionare a atmosferei. În acest context, efectul teatral e mediocr, cel moralizator se pierde: după ce probează lășitatea celui împrișinat de tentativa folosirii cascadorilor pentru a fugi de răspundere, și după ce divaghează pe alte teme o bună bucată de vreme, sperînd să descopere te miri unde firul pierdut al demonstrației, descumpănit de propria sa inabilitate, autorul va trebui să alerge în culise după personajul respectiv, să-l convingă să

Stelian Preda (Cezar) și Anea Alecsandra (Mona)

se reîntoarce la rampă într-o autocritica finală.

Victor Tudor Popa a pus textul pe scenă cu multă amabilitate față de trezura falsă pe care o poartă. Cu ambiții mai mari, echipa de actori a depus eforturi pentru a suplini carențele partiturii. Exersată acrită, Anea Alecsandra a dinamizat reprezentația, calmînd cu rafinament șocurile, galopurile și rateurile replicii, ceea ce a dat personajului său, Mona, un curs cit de cit firesc și inteligibil. Stelian Preda (Cezar Radian) a fost subminat de rolul vedetei de clasă, pe care-l avea de interpretat. A încropit chipul unui actor arrogant, dar periferic, supraîncărcat de gesturi, lipsit de alura înfatuată a celui pe care trebuie să-l reprezinte. E drept, mai mult decît ceilalți actori, a avut de vorbit enorm. Conșins de text, Valeriu Pascu nu a făcut credibilă suferința bătrînului Radian, decît în momentul crizei cardiace. Mai rezervat, atenuînd accentele lungilor pasaje epice